

SIPOS ERZSÉBET

Harcon túli harc

Lenkey János tábornok emlékére

Gyásznapokba nem
való tivornya,
s itt egy nemzet feje
hullt a porba,
s pezsgő folyik,
mint folyt a vér...
Mire a lármás dáridó,
leverve végre a rebellió?
Feszít díszegyenruhába,
elégedett a hóhérok királya,
s te, ott Lenkey az aradi
várba,
még mindig harcolsz?
Hát nem érted, vége!
Vége!
Nem volt Világos?
Küzdesz, de így nem fair,
ezrek egy emberre,
könnyű préda vagy,
hiszen, ha szembe lenne
az ellenség,
te nem hátráltál soha,
soha,
de így alattomosan,
belülről csejt vetve,
lelked lopva,
forogsz, csapkodsz,
harcolsz vitézül,
s lerogysz kimerülve végül...
Agyad, a rekedt
trombita, rohamot
fúj, visszavonulást
soha!

Tébolyult!
Téboly?
mert a hazáért
tenni akartak,
hisz ez lett a sorsa
a legnagyobb
magyarnak,
és Lovassy, Bajza,
és a többiek...
Téboly volt az egész,
hogy egy nép
magára hagyva
küzdött és kivérezett!
Téboly!
Neki nem jutott
„kegyelemgolyó,”
kötél,
kit felöklelt
a januári tél,
döfködte csontig,
mint a barbár,
kegyetlen örök!
Téboly,
hogy a fogoly testvér
imádkozott érte,
legyen már
vége szenvedése,
mert csak
test és vér!
S bevégeztetett...
Szent sebeit
olajjal nem kente senki,
igyekeztek durva
ládába tenni,
s néhány ór,
és vasba vert testvére
kísérte, s lopva, némán
a döbbent, szomorú
Arad népe.